

หน้ากาก

บทที่ 44

สีหน้าของยุพยงถอดสีทันทีที่ได้ยินเสียงของรหัทตั้งกลับมา จาริตบอกว่าเขาพบหมายเลขโทรศัพท์ซัวร์ักของทัตทยาแล้ว ให้เธอใช้มารยาพูดหลอกล่อเพื่อที่จะรู้ให้ได้ว่าเจ้าหมอนั้นเป็นใครอยู่ที่ไหน

เขาใช้โทรศัพท์ของเธอ ต่อหมายเลขซึ่งเธอไม่เห็นว่าเป็นหมายเลขใด โชคดีที่ยุพยงไม่เคยบันทึกหมายเลขของรหัทไว้ในเครื่องชื่อของชายหนุ่มจึงไม่ปรากฏขึ้นมาให้จาริตเห็น เจ้าหน้าที่ใหญ่กดปุ่มหมายเลขแล้วส่งให้พูด ยุพยงไม่รู้มาก่อนว่ากำลังจะพูดกับใคร

“ฮัลโหล....” เธอทักเสียงใส “สวัสดีค่ะ....”

“ฮัลโหล สวัสดีครับ คุณหญิง” เสียงทุ้มที่คุ้นหูดังกลับมาหญิงสาวถึงกับงงงัน ตัวชาวาบ

สีหน้าของเธอเผือดลง ดวงตาตระหนกตกใจวัดมามองเขาอย่างกริ่งเกรงในทันที ดวงตาคมเฉียบของจาริตที่จับจ้องมองอยู่อย่างจดจ่อก็ถึงกับเปลี่ยนไปอย่างคาดไม่ถึงเช่นกัน ความระแวงสงสัยในความดูดันที่น่ากลัวปรากฏขึ้น มันยิ่งทำให้ยุพยงหาถ้อยคำมาพูดต่อไม่ได้

“คุณหญิงครับ มีข่าวดีอะไรหรือ ทำไมเสียงใสเชียวครับ”

จาริตแยงโทรศัพท์ไปแนบหูจึงได้ฟังประโยคนั้นทั้งหมด สีหน้าและสายตาของหนุ่มใหญ่บอกให้รู้ว่ากำลังถูกความเข้าใจบางอย่างเข้าครอบงำ เขากดปุ่มตัดสาย ยุพยงภาวนาอยู่ในใจที่จะไม่ให้รหัทโทรกลับมาเพื่อที่เธอจะพอหาข้อแก้ตัวได้ แต่แล้วชายหนุ่มก็ต่อสายกลับมาจริงๆ

จาริตเป็นคนรับ นิ่งฟัง ไม่พูด แล้วก็ตัดสาย ในสีหน้าที่เย็นชาเครียดขริม ยุพยงรู้สึกถึงพายุลมร้ายที่ก่อตัวพร้อมๆ กับภูเขาไฟที่ปะทุคุกรุ่น พร้อมทั้งจะระเบิดถล่มทลายได้ทุกเมื่อ.....

หญิงสาวเรียกสติกลับมา “คุณริต อย่าเพิ่งเข้าใจผิดนะคะ หยงแค่รู้จักเขาห่างๆ เท่านั้น หยงมัวแต่ตกใจและแปลกใจที่กลายมาเป็นคนเดียวกันไปได้ยังไง ก็เลยพูดอะไรไม่ออก...”

“รู้จักกันดีแค่ไหน” เสียงหนุ่มใหญ่ซึ่งเครียดคล้ายคำราม

“ไม่ถึงกับรู้จักดีหรอกค่ะ เคยพบกันไม่กี่ครั้ง หยงถือว่าเขาเป็นแค่เพื่อนห่างๆ คนหนึ่ง”

จาริตนิ่งมองเธออย่างลึกลับ เขารักหลงเธอมากพอจะโน้มเอียงเชื่อเธอง่ายๆ มาแต่แรกแล้ว

“แล้วรู้จักกันได้ยังไง”

สมองเธอสับสนตื้อตันเมื่อพยายามคิดสร้างเรื่อง กลัวว่าหากจาริตไปคุกคามสอบถามกับเขาวดีและเมฆแล้วจะได้คำตอบที่ไม่ตรงกัน

“รู้จักโดยบังเอิญ เขาเป็นเพื่อนกับเมฆค่ะ”

“แต่เสียงของมันเหมือนไม่ใช่ แค่เพื่อนห่างๆ เลยนี่”

“หยงพูดจริงนะคะ”

หนุ่มใหญ่มองเธออย่างขังใจก่อนจะโยนโทรศัพท์คืนให้

“อย่าให้ผมรู้ว่าเป็นอย่างไรกันแล้วกัน ผมอภัยได้เรื่องที่คุณพาเมฆเข้ามาหาทัตทยา แต่ผมไม่อภัยให้ กับคนทรยศนอกใจเด็ดขาด...”

ยุพยงอยู่ไม่สุขนับจากนั้น แต่ก็ยังป็นหน้าเอาใจหนุ่มใหญ่อย่างที่เคยทำ พอจาริต กลับไป เธอก็โทรศัพท์หาเขาวดี

“ไม่รู้จะทำอะไร คุณริตคิดว่าซัวร์ักของทัตทยาคือคุณระ แล้วไม่รู้จะไปได้เบอร์โทรคุณระมาจากไหน เนี่ยมาต่อเบอร์ให้หยงพูดบอกให้ล่อให้ออกมาแสดงตัว โหย.... หยงได้ยินเสียงคุณระแล้วตกใจแทบตาย เกือบจะตายไม่รู้เนื้อรู้ตัวแล้วซี”

เขาวดีพูดอย่างขยาด แต่น้ำเสียงผ่อนคลายกว่าเดิม

“คุณริตระแวงไปหมด เขาบ้าไปแล้วกระมัง ขนาดแค่สงสัยว่าเป็นเมฆก็ส่งคนมาเล่นงานเสียแทบตาย”

“วางใจเถอะเหยา อีกไม่นานเขาก็ต้องปล่อยเมฆกลับมา”

“เมฆกลับมาแล้ว” เธอบอกเล่าอย่างโล่งใจ “แปลกจัง เมฆไม่ยอมปริปากพูดอะไรเลย ชวนไปแจ้งความก็ไม่ไป บอกว่าให้ลืมหูทุกอย่างให้หมด”

“โดนเงินปิดปากนะซี” ยุพยงหลุดปากคำประมาทออกมาเขาวดีนิ่ง เพราะนั้นก็ตรงกับที่เธอคิดไว้

ยุพยงจึงนึกแต่งเรื่องราวและคำพูดขึ้นมาชักซ้อมกับพี่สาวเพื่อที่จะพูดให้ตรงกันหากว่าโดนจาริตซักถามถึงเรื่องรหัท

“บอกเมฆให้พูดเหมือนๆ กันด้วยนะเหยา”

เขาวดีจำเป็นต้องรับคำ แต่ไหนแต่ไรมา ไม่ว่ายุพยงต้องการอะไร ใครเล่าจะกล้าขัด

ยุพยงยังไม่วางใจสนิท เผ้าแต่คิดถึงการกลบเกลื่อนร่องรอย ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับรหัทให้หมดสิ้น แล้วเธอก็นึกถึงนาฬิกา เรือนหุที่จาริตซื้อจะเอาไปแต่งบ้านใหม่ของเขาเมื่อครั้งสุดท้ายที่ไป ต่างประเทศด้วยกัน เธอบอกจาริตว่าจะเอามันไปให้พ่อ แต่กลับ นำมาให้รหัท แล้วยังกำชับให้เขานำไปตั้งไว้ในห้องนอน... เมื่อเธอ แวะไปบ้านชายหนุ่มก่อนหน้านั้น มันยังตั้งอยู่บนชั้นโถงเตียงนอน ของเขา

พอนึกได้หญิงสาวก็ใจหายวาบ ถ้าจาริตตามรหัทพบ เขา อาจเห็นนาฬิกานั้นแล้วที่นี้เธอจะแก้ตัวอย่างไรอีกดี

ในที่สุดเธอก็อดใจไม่ได้ที่จะขับรถมาที่บ้านของชายหนุ่ม มี หญิงรับใช้เฝ้าบ้านอยู่คนเดียว เจ้าหล่อนจำเธอได้จึงเปิดประตูให้ เข้าไปข้างใน อีกชั่วครู่ ยุพยง ก็ถือนาฬิกาตั้งโชว์เรือนหุออกมา แต่ไว้ในขณะที่กำลังจะเปิดประตูรถ ร่างทีบของผู้ชายสองคน ก็เดินตรงเข้ามาหา และหนึ่งในนั้นคือจาริต !

ทศทยาไม่รู้สึกรู้สึกละเลยนับจากถูกส่งถึงมือแพทย์ การเสียเลือด ทั้งยังติดเชื่อทำให้เกิดภาวะแทรกซ้อนรุนแรง แม้ในที่สุดแพทย์ยอม ย้ายเธอออกจากห้องคนไข้วิกฤติซึ่งเป็นห้องรวมขนาดใหญ่ตามการ ขอร้องของรหัท เพื่อที่เขาจะมานอนเฝ้าดูแลเธอได้อย่างใกล้ชิด แต่ เครื่องมือต่างๆ ก็ถูกนำมาติดตั้ง มีพยาบาลคอยเดินเข้ามาตรวจเช็ค ทุกชั่วโมง

ชายหนุ่มนั่งอยู่ข้างข้างข้างที่นอนหนึ่ง ใบหน้าเผือดซีดอยู่ใน กรอบผมที่อ่อนนุ่ม คิ้วเธอสวยได้รูป แผลงขนตาวาวหนาที่ขยับเป็น บางครั้งราวกับถูกกระตุ่นด้วยความผัน เคยทำให้ดวงตาสีช็อคคู่นี้เป็นที่ ประทับใจเขานัก ในบัดนี้หน่วยตาเธอลึกเป็นกรอบสีคล้ำ ริมฝีปาก แห้งซีดเซียว หลังมือบอบบางถูกยึดด้วยเข็มที่ต่อกับสายน้ำเกลือพา ยาต่างๆ เข้าไปรักษาร่างกายที่กำลังถูกโรคภัยคุกคาม

ชายหนุ่มไล่ปลายนิ้วกับผิวน้ำอ่อนๆ ถามตัวเองว่าเขาเคย คิดทำร้ายเธอได้อย่างไร เคยหลอกแล้วแอบหัวเราะเยาะหยัน สาสมใจกับความปีติลึงโลดของเธอ เคยใช้เธอเป็นเครื่องมือเพื่อหา โชคลาภให้แก่ตนเอง โดยปลอมตนเองที่กำลังแก้แค้นให้แม่ที่เขารัก ต่างหาก...

ชายหนุ่มเพิ่งจะยอมรับว่าในความเป็นจริงแล้ว ลึกลึกกว่า ความแค้นอื่นใด เขาโกรธแค้นตัวเองที่เป็นคนขับรถพาแม่ไปที่บ้าน หลังจากนั้น เพื่อที่จะเสียชีวิตในไฟที่ถูกจุดเผาด้วยความตั้งใจของกลุ่ม เจ้าของที่ดินใกล้เคียงในคืนเดียวกันนั่นเอง ภาพของแม่ที่พูดคุย แจ่มใสในระหว่างทางยังตามมาหลอกหลอน เขายังจำได้ถึงความ อบอุ่นของมือบางๆ ที่ยื่นมาสัมผัสใบหน้า และถ้อยคำที่แม่หยอกเย้า เขาเล่น.....

ความโกรธเกลียดตัวเองผลักดันให้ชายหนุ่มอาฆาตมาดร้ายทุกคนที่เป็นต้นเหตุ และเมื่อวาทินเป็นตัวแทนของกลุ่มเจ้าของที่ดิน เข้ามาต่อสู้อคติความในศาลแล้วยังเป็นฝ่ายชนะ เขาก็พุ่งความอาฆาต ชิงชังไปที่ชายสูงวัยที่เพิ่งจะตายจากไป

ในบัดนี้ไม่มีความโกรธแค้นอาฆาตมาดร้ายหลงเหลือ ชายหนุ่ม เผ้านึกสาปแช่งตนเองที่ทำให้เธอเสียใจ ไม่รู้อีกกี่ครั้ง

ชายหนุ่มเคลือบปลายจมูกไปมา กับหน้าผากและแก้มสีซีด

“ ทัดจำ ทศทยาของผม ผมจะทำทุกอย่างเพื่อคุณ จะยอม แลกทุกอย่าง... ขอเพียงให้คุณลืมตาขึ้นมาแล้วยิ้มกับผมเหมือนอย่าง ที่เคยเท่านั้น...”

ชายหนุ่มพาใบหน้าเคร่งขรึมกลับไปบ้านหลังเดิม ที่เขาบอกให้ ระรินย้ายกลับมา ยังมีแกใจอุ่มน่องหลิวไว้ด้วยความรัก

ระรินถามว่า “ ทศทยาเป็นยังไงบ้างคะ ”

“ ยังไม่รู้สึกรู้สึกละเลย ” น้ำเสียงบอกความวิตกกังวล “ เขาเจ็บ อยู่แล้วยังต้องมาบอบซ้ำตอนพี่สู้กับคนของจาริต แล้วยังพานั่งรถ หลายชั่วโมง ตอนนั้นพี่ไม่ทันคิดอะไร คิดแต่ว่าถ้าพาเข้าโรงพยาบาล ที่นั่นแล้วจาริตตามเจอพี่คงทำอะไรไม่ได้ ห่วงทางนี้ก็ห่วง ก็เลยพา กลับมา บางทีถ้าถึงมือหมอเร็วกว่านี้เขาอาจไม่อาการหนักเหมือน อย่างนี้...”

น้ำเสียงอ่อนขาดหายพร้อมกับอาการทอดถอนใจ ระรินเข้าใจ จึงพูดต้ออย่างรู้ทัน “ พี่ระกำลังจะโทษตัวเองอีกแล้ว พี่ระทำดีที่สุด แล้วนะคะ ถ้าเป็นรินก็ต้องทำอย่างเดียวกัน ”

“ พี่จะไม่ยอมให้อภัยตัวเองเลยหากว่าเขาเป็นอะไรไป ”

ชายหนุ่มยังคงยืนย่น

ปองทองโทรศัพท์มาตาม พอไม่ได้คำตอบที่พอใจก็ตามมาหา ที่บ้าน ระรินซึ่งนับถือปองทองเหมือนพี่สาวเดาได้ถึงปัญหาที่กรุ่นอยู่ใน ระหว่างหนุ่มสาวทั้งสองจึงอ้อมลูกปลีกตัวหลบออกไป

รหัทบอกปองทองว่า “ ผมจะไม่ไปทำงานอีกแล้ว ผมจะไป

เพื่อเซ็นเอกสารมอบคืนกรรมสิทธิ์ให้เท่านั้น ปองเตรียมทุกอย่างไว้ก็แล้วกัน พร้อมเมื่อไหร่ก็โทรมาบอก ”

“ หมายความว่ายังไง ”

“ ผมไม่ต้องการบริษัท ไม่ต้องการทำงานกับคุณชรั่มภักดิ์ นับจากนี้ไปผมจะเป็นตัวของตัวเองและจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับงานหรืออะไรก็ตามที่จะต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับคนในวงการณ์นี้อีก ”

ปองทองนิ่งอึ้ง “ คนในวงการณ์นี้... รวมถึงปองด้วยหรือ ”

ท่าที่จริงจังของชายหนุ่มทำให้เธอพูดไม่ออก น้ำตาลลอลตา “ ะ... ตอนนี้มีทุกอย่างแล้ว ทุกอย่างที่เราเคยฝันอยากจะมี...” เธอวิงวอนด้วยน้ำเสียงอ่อนเครือ “ เราได้มันมาด้วยกันและเราจะรักษามันไว้ด้วยกัน ะอย่าโยนมันทิ้งไปเฉยๆ เลยนะ ”

“ ผมยังไม่ได้อะไรที่ต้องการเลยนะปอง ”

“ ะต้องการอะไร บอกปองมาสิ ปองจะให้ทุกอย่าง ขออย่างเดียวเท่านั้น อย่าทำแบบนี้กับปอง...”

รหัท ได้แต่หันหน้าไปทางอื่น ความรู้สึกของปองทองที่มีต่อเขานั้นไม่เคยจะเลือนลางลงเลย... เธอไม่เคยหยุดรักเขาแม้เมื่อแยกทางกันไปแล้วตอนที่เขารับทุนไปเรียนต่อต่างประเทศ เธอยอมรับการกลับมาในฐานะเพื่อนเพราะนั่นเป็นหนทางเดียวที่จะเรียกเขากลับมาได้.. ทนดูเขารักคนนั้น หลงคนนี้ แต่ก็ไม่เคยจริงจังกับใคร ทนเจ็บทนปวดทรมานหัวใจมาตลอดเวลาที่ยาวนาน

ตลอดเวลาเหล่านั้น รหัทเองก็รู้อยู่แก่ใจว่าปองทองรู้สึกอย่างไร แต่เขาก็ปล่อยให้ความสัมพันธ์เป็นมาแบบนี้โดยไม่ได้สนใจจะแก้ไข เขารู้จักปองทองมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก เป็นความสัมพันธ์ผูกพันที่ลึกและยาวนาน แต่เขาไม่มีจิตพิศवास นอกจากความรักในฉันท์เพื่อนและญาติ กับความผูกพันในฐานะที่ร่วมชะตากรรมเดียวกัน เมื่อแม่ของเธอและแม่ของเขาซึ่งเป็นเพื่อนสนิทต้องมาตายด้วยกันในไฟขณะที่แม่เขาไปนอนเฝ้าแม่เธอที่ป่วยด้วยโรคเรื้อรังในคืนที่ขาดคนดูแล...

“ สิ่งที่ผมต้องการ ปองหามาให้ไม่ได้หรอก ”

ประกายตาเธอวาววับขึ้นทันที “ คือตัดथाไช้ไหม ”

อาการนิ่งขมิ้มยอมรับ ก่อทวนตะกอนแห่งพายุอารมณ์ให้ขุ่นคลั่งหญิงสาวกรีดเสียงย่ำเตือนความหลัง “ ะลืมแล้วหรือว่าแม่ของเราตายยังไง ผู้หญิงคนนั้นเป็นทั้งลูกและเมียของพวกที่ฆ่าแม่เรา นี่ระดาบอดเห็นผิดเป็นชอบไปได้ยังไงกัน ”

ไม่มีเสียงตอบ เธอเค้นเสียงถาม

“ แล้วตอนนี้ตัดथाอยู่ที่ไหน ”

เขาพูดโดยไม่ยอมสบตาเธอ “ ผมจะรู้ได้ยังไง ”

ปองทองเพ่งมองอย่างคาดเดา รหัทหายตัวไปหลายวันโดยเธอตามหาที่ไหนก็ไม่พบ เขาให้ระรินย้ายออกจากบ้านหรือที่ใจกลางเมืองกลับมาที่ไร่ราวกับหนีภัย แล้วยังสีหน้าทำที่อ่อนขมิ้มทั้งยังไม่ยอมสบตาแบบนี้ เธอรู้จักเขานานพอจะอ่านออก ว่าชายหนุ่มกำลังบิดบังสิ่งที่เธออยากรู้

“ ปองไม่เชื่อหรือว่าระรินไม่รู้... แต่อย่าไปยุ่งกับเขาเลยนะ ปล่อยเขากลับไปอยู่กับจาริตตามเดิมเถอะ ”

“ จาริตเป็นบ้าไปแล้ว เขาทำให้ลูกตัวเองแท้ง ถ้าผมไปเข้าป่านนี้ตัดथाก็ยังไม่พบหมอและอาจจะตายไปแล้วก็ได้ ”

“ ก็ปล่อยให้เป็นเรื่องของเขาสิ เขาเป็นผัวเมียกัน กำลังจะแต่งงานกัน เราต่างหากที่เป็นคนนอก ”

ชายหนุ่มสั่นหน้า “ ผมปล่อยให้แบบนั้นไม่ได้...”

เธอผุดลุกขึ้นยืน น้ำเสียงสั้นเจือสะอื้นด้วยอารมณ์โกรธระคนสะเทือนใจ “ ถ้าระแต่งงานกับตัดथा วิญญาณของแม่จะไม่เป็นสุข และจะไม่มีวันให้อภัยคุณเลย ”

ร่างของปองทองวาวหายกลับออกไปพร้อมกับเสียงสะอื้นระรินย่องออกมาดู เห็นพี่ชายนั่งจมอยู่ในเก้าอี้อย่างอับจน

“ ค่อยๆ คิด ค่อยๆ ทำนะคะ ” เธอปลอบ “ รินอยู่ข้างพี่ระเอาใจช่วยพี่ระเต็มที่ ”

“ ขอบใจ ” ชายหนุ่มพูดขมิ้มๆ

อีกครู่หนึ่งชายหนุ่มก็ขยับตัวลุกขึ้น “ พี่จะไปโรงพยาบาลเพื่อตัดรู้สึกตัวจะได้ไม่เสียขวัญ ”

ระรินมองตามร่างสูงที่ดูจะเคลื่อนไหวช้าลงคล้ายคนที่แบกโลกไว้บนบ่าอย่างเห็นใจ รหัทเคยทำตัวแพรวพราวเจ้าชู้กับผู้หญิงหลายคน แต่ไม่เคยมีใครพาเขาเข้าไปสู่ปัญหาหมาก่อน หญิงสาวไม่เคยคิดมาก่อนว่าพี่ชายจะถูกผูกมัดด้วยสายสัมพันธ์อันยุ่งเหยิงโดยผู้หญิงเรียบๆ ที่ไร้พิษภัย จนยากที่จะแก้ได้เช่นนี้

หัวใจที่หนักอึ้งของชายหนุ่มกลับผ่อนคลายเมื่อมายืนอยู่ข้างเตียงคนป่วย พยาบาลแจ้งให้รู้ว่าอาการของตัดथाเริ่มจะดีขึ้น เขามองใบหน้าขาวที่นอนหลับตานิ่ง ก้มลงไปไล่ปลายนิ้วกับแก้มเธอ

คราวนี้เปลือกตาที่มีขนตาหนารายล้อมขยับ แล้วหญิงสาวก็ลืมตา
ชายหนุ่มพูดไม่ออก ความโล่งใจและปิติยินดีทำให้เพิ่งจะยิ้มได้
จริงๆ เป็นครั้งแรกหลังจากหลายวันที่หนักอึ้ง เขาได้แต่ทักทาย
คล้ายจะล้อเลียน ด้วยคำที่เคยทักกันทางหน้าจอคอมพิวเตอร์

“ สดสวย ”

แม้ประกายตาอีกฝ่ายจะอ่อนโรย แต่พอรับภาพได้ รอยยิ้ม
ก็ระบายขึ้นในใบหน้าที่ซีดเซียว “ สวัสดีค่ะ ”

“ เอาเปรียบจัง หลับนานฝันได้อยู่คนเดียว ” เขาต่อว่าแล้ว
ก้มหน้าลงจุมพิต ความรักและห่วงใยคล้ายจะถ่ายทอดสู่หัวใจเธอ
หญิงสาวพึมพำ “ ฉันรักคุณ ”

ชายหนุ่มมองเธอด้วยความรู้สึกท่วมท้น เกทับว่า

“ ผมรักคุณมากกว่า...”

“ ไม่จริง...”

“ ตกลง ไม่จริงก็ไม่จริง ตอนนี้อยอมคุณก่อน แต่จะเก็บไว้
ไปเถียงในเวลาที่คุณหายแล้ว ให้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ดีไหม ”

“ แต่คุณริต...”

“ อย่าไปนึกถึงเขา ” ปลายนิ้วสะอาดแตะริมฝีปากบางไว้ อีก
ฝ่ายเงิบเสียงลงโดยดี แม้ว่าความวิตกกังวลยังคงกดทับครอบงำอยู่
ในความรู้สึกของทั้งสองคน

...สถาบันต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เจ้าป่าเจ้าเขา ว่าชีวิตนี้จะไม่ไป
จากผม... น้ำเสียงคุกคามของหนุ่มใหญ่ตามรบกวนแม้ในห้วงลึกของ
ความฝัน กลิ่นธูปตลบอบอวล หญิงสาวในอาการคุกเข่าอยู่ที่
ระเบียบหันหน้าสู่ป่าภายใต้ ผืนฟ้ากว้าง จำต้องรับกำธูปมาพนมไว้
กับอก...

...คำสาบานกับคนเลว ไม่ให้ผลอะไร...

แต่คนเลวคนนั้นคือคู่มั่นและสามีในทางพฤตินัย ที่อยู่ดูแล
อุปถัมภ์ค้ำจุนเธอและครอบครัวมานานมากกว่าห้าปี.....

ชายหนุ่มนั่งลงที่เก้าอี้ ประคองมือบางๆ แขนริมฝีปากและคาง
ที่สากไรหนวดเครา เสียงถามแผ่วเบาทำให้สีหน้าเขาขมริมลง

“ แล้วพ่อล่ะคะ พ่อมากับคุณระไม่ใช้หรือคะ ”

“ พ่อคุณไม่ค่อยสบาย...”

“ แต่พ่อดูดีขึ้นมากเลย... ทัดเห็น.....”

เสียงขมิบอ่อนๆ แทรกชัดขึ้น “ ทัดของผม.. คุณแค่ฝันไป ”

“ จริงๆ นะคะ...”

ชายหนุ่มได้แต่มองลงในดวงตาที่ดูจะแจ่มใสขึ้น เกลี่ยปลายนิ้ว
กับไรผมที่ข้างหน้าผาก จะบอกเธออย่างไรดี ทัดทายคงไม่อาจทน
รับข่าวร้ายได้ในสภาพร่างกายและจิตใจที่บอบบางเช่นนี้...

เขาเปลี่ยนเรื่อง “ บอกซิ พ้อออกจากโรงพยาบาลแล้ว
ทัดอยากไปไหน อยากทำอะไร ผมจะได้เตรียมตัวไว้ก่อน ”

“ ทัดแค่อยากอยู่กับคุณระ...”

เขาจุมพิตมือเธออย่างรักใคร่ “ แน่นนอนอยู่แล้ว เราจะไม่แยก
จากกันอีก จะอยู่จะไปด้วยกันทุกๆ ที่..... ”

เหมือนฝันร้ายมาเยือนอีกครั้งเมื่อประตูเปิดออกพร้อมกับร่าง
ของปองทองปรากฏให้เห็น รหัทไม่รู้ว่าปองทองขับรถตามมาจนถึง
โรงพยาบาล เกือบจะคลาดกับเขาหลายครั้ง แต่แล้วก็ตามมาพบจน
ได้.....!

ในสีหน้าเจ็บช้ำโกรธเกรี้ยว หญิงสาวผู้ผิดหวังในความรัก
สาวเท้าเข้ามาเพื่อที่จะมองให้เห็นชัดว่าใครนอนอยู่บนเตียง

“ ทัดทายอยู่ที่นี้จริงๆ ทำไม... ทำไมระถึงทำอย่างนี้ ”

“ ปอง...” ชายหนุ่มจับแขนเธอ “ ใจเย็นๆ ก่อน ”

“ เขาเป็นเมียของคนอื่น...จำได้ไหม และคุณ... คุณเป็นของ
ฉัน...” เสียงเธอขาดหาย น้ำตาไหลพรากอย่างเจ็บช้ำแค้นเคือง
“ ทำไมคุณถึงได้ทำอย่างนี้...”

“ ผมรักเขาและเขารักผม... ผมจะอยู่เฉยได้ยังไง ”

เธอกรีดเสียง “ คุณแค่สงสารเขาเท่านั้น อีกหน่อยความรู้สึก
คุณก็จะเปลี่ยน เชื่อสิว่าอีกหน่อยคุณก็จะเกลียดที่พวกของเธอทำให้แม่
เราตาย...”

และทัดทายก็อาจจะโทษว่าเขาทำให้พ่อเธอถึงตัวตาย.....

ชายหนุ่มถูกสะกิดด้วยความรู้สึกลงโทษตัวเองที่แฝงเร้นอยู่ในใจ

เสียงที่ดังออกไปข้างนอกทำให้นางพยาบาลหลายคนพากันมา
ยืนดู ปองทองปาดน้ำตา ผลุนผลันเดินแกมวิ่งผ่านออกไป

สีหน้าของหญิงสาวสลดหม่นหมอง ชายหนุ่มเดินกลับมาจับมือ
ไว้อย่างปลอบขวัญ ครุ่นคิดว่าเขาจะต้องพาเธอย้ายไปรักษาตัวที่อื่น

แต่ว่าเขาเข้ามาเข้าไป เพราะในวันรุ่งขึ้นเมื่อชายหนุ่มมาถึง
โรงพยาบาล ทัดทายก็ถูกคู่มั่นใช้อำนาจมีด พาตัวออกจาก
โรงพยาบาลไปเสียแล้ว.....